

Fes-me dormir... Fes-me somiar...

Un relat de: [Toni Arencón Arias](#)

—Talleu-li la cama! —exclama el sergent major, adreçant-se al cirurgià—. Únicament així podrà salvar la vida.

Escolto l'ordre funesta, mes no dispo de forces per oposar la més mínima resistència. La febrada em manté afeblit des de fa quatre dies, entre deliris i malsons, potser més, puix he perdut diverses vegades el sentit del temps. «*Sant Jordi, firam, firam!*», recordo, ha estat el meu últim crit, mentre carregava, braç amb braç, amb els companys de la companyia de miquelets, al bell mig de la formació, contra els batallons enemics dels fusellers francesos. «*La Ciutat té autorització per declarar la guerra, aixecant exèrcit de mar i de terra per oposar-se a tots aquells que atemptin contra los seus Furs, Ussatges i Privilegis!*», ens havia encoratjat el general Villarroel, a l'alba. «*Sacrosanta Llibertat!*», afegí.

El soroll de milers de trets, el baluern de les canonades, l'estrèpit dels morters des del Mont del Calvari, l'olor de la pólvora, els crits dels ferits... «*No defalliu! Lo ferro i la mort serà la nostra única esperança, si som vençuts!*»

Après, una fiblada aguda al ventre anterior de la cama dreta. Perdo el pas, estranyat i perplex, caic a terra... No em puc aixecar. Algú m'arrossega fora de l'abast dels trets enemics. El dolor, ara, és molt més intens. Crido el nom de ma mare.

«*Talleu-li la cama!*», ha exclamat el sergent major. Veig els instruments en mans del cirurgià: el llarg ganivet, la serra, el cauteri... Tint disset anys, voldria dir-li. Emperò no puc. No puc. No puc. Tanco els ulls. Estrenyo els punys. Premo les dents. Em subjecten amb força. Em lliguen, immobilitzant-me, amb corretges de cuir. «*Mare de Déu del Vinyet, fes-me dormir*», prego, «*Fes-me somiar*».

«*Somies?*», escolto que algú em pregunta. És una veu molt dolça. Empasso saliva. «*Sí, somio*», responc, «*No més guerres en nom de cap Rei... No més fronteres...*»